

LBRIS

We know
books

OARE ȚI-AM SPUS VREODATĂ?

Un *memoir* despre
dragostea de mamă

GENEVIEVE
KINGSTON

Traducere din limba engleză de
Oana Ionașcu

 RAFTUL
ROZ

Lucrul de care mă temusem întotdeauna s-a întâmplat într-o seară de miercuri. Mă uitam la Jamie cum joacă *Warcraft*. Îmi plăcea să-l urmăresc jucându-se pe calculator; era forma sub care îmi tolera cel mai bine prezența. Puteam să stau lângă el mult timp, să-i privesc capul cu păr negru aplecat de atâta concentrare, să-i simt atenția focusată ca o rază laser, să-i simt mirosul liniștitor, de băiat, iar el nu mă gonea de acolo. Se lupta cu o bandă de orci înarmați cu săbii, în timp ce oi digitale rudimentare priveau de pe margine bătălia. Mi-a plăcut mult când Jamie a dat click pe o oaie pentru a o face să spună „Baa Ram Ewe“. Apoi a mai dat un click pe ea pentru a o face să explodeze. Tata a intrat în cameră și a spus că ar trebui să urcăm la etaj.

Jamie nu putea să-și salveze progresul făcut și nu voia să se oprească din joc.

— Imediat! a zis el, lovind un alt orc pixelat.

Tata l-a apucat de braț cu blândețe.

— Haide! a spus el, cu vocalele line și rotunjite ale accentului său englezesc, ușor atenuat după mai bine de douăzeci de ani petrecuți în California.

— Mă lași? a țipat Jamie, smulgându-și brațul din strânsoarea tatei.

După ce și-a salvat jocul, Jamie și cu mine l-am urmat pe tata pe scările cu mochetă gri și am intrat în dormitorul mamei. Nu am priceput

UBRIS | We know
BOOKS

din prima, chiar dacă mi-am imaginat scena aceea de multe ori. Stătea întinsă acolo unde stătuse luni de-a rândul, în patul de spital pe care i-l instalaserăm în cameră. Ploaia răpăia în fereastră. Încet, am întins mâna. Nu teamă era sentimentul care mă cuprinsese, dar nu știam un cuvânt mai bun pentru a-l descrie. Să o ating acum însemna să ating un mister. Nu era rece, dar sursa căldurii ei dispăruse. Ceea ce rămăsese era doar un ecou, ca amintirea unei arsuri. M-am uitat la Jamie și chipul lui m-a lăsat fără suflare. A îngenunchat lângă pat și a întins mâna să atingă diferite părți ale trupului ei, piciorul, mâna, obrazul, ca și cum ar fi căutat ceva. I-a ridicat, ușor, o pleoapă.

— Vrei s-o faci să pară mai vie? l-am întrebat eu.

A clătinat din cap, și-a lipit obrazul de burta ei și a început să plângă. Eu nu am plâns. Plânsesem mulți ani, iar acum părea că lacrimile îmi secaseră. O parte din mine se simțea chiar ușurată. Obosisem de atâta teamă.

Tata i-a ridicat trupul și l-a dus în dormitor, cel pe care îl împărțiseră cândva, pentru ca perfuziile și alte echipamente medicale să poată fi scoase din cameră. M-a surprins puterea lui. Când mama era în viață, nu-l mai văzusem niciodată purtând-o pe brațe. Acum, femeile din familie aveau să spele și să îmbrace cadavrul. Mama îmi spusese că așa avea să se întâmple. Era un ritual pe care îl îndeplinise pentru mama ei și pe care, așadar, l-a cerut îndeplinit și pentru ea. Sora mamei, Antoinette, verișoara ei, Sandy, și prietena ei, Sobonfu, m-au chemat în dormitor. La vârsta de unsprezece ani, inclusă în grupul lor, am aflat că sunt femeie.

I-am scos tricoul extrem de larg și tăiat la spate. În ultimele luni, ajunsese să poarte doar tricouri supradimensionate, despicate la spate, fiindcă erau ușor de pus și de scos fără să fie nevoie să se ridice în capul oaselor. Pe cel de acum se afla un desen cu o rață lipită pe perete cu bandă adezivă și scria *Duck Tape*¹. Mama zăcea goală pe pat și parcă nu mai era mama mea, ci mai degrabă o înregistrare a tuturor lucrurilor care i se făcuseră. Sânul stâng era brăzdat de o cicatrice lungă și

¹ Marcă de bandă adezivă (n. tr.).

orizontală, iar sfârșul lipsea. O altă cicatrice se întindea de-a lungul coloanei vertebrale, unde fusese operată pentru fractură. Un cateter din plastic forma o mică protuberanță în pielea pieptului ei. Fața și corpul îi erau puhave din cauza administrării de steroizi. Avea părul scurt de la o ultimă rundă de chimioterapie, iar pe frunte i se vedeau cicatrici fine, acolo unde un cerc metalic îi fusese cândva atașat de craniu pentru a trata cancerul care se răspândise în creier. Era ca o hartă rutieră, m-am gândit. Dar încotro ducea? Nu știam.

Cineva a umplut un lighenaș cu apă. Am înmuiat cârpe în el și i-am șters pielea. Acum era mai rece, pierdea căldură cu fiecare minut. M-am luptat cu impulsul de a o acoperi din nou, de a mă culca peste ea, pentru a-i păstra căldura încă puțin. Deja timpul se scurgea cu repezi-ciune. Îmi aluneca printre degete ca apa, oricât de tare m-aș fi străduit să lungesc secunde.

Am observat o aluniță pe pieptul ei și am încercat să-i memorez forma și poziția exactă. Am observat vergeturile fine trasate în jurul sânilor și al abdomenului ei, amintiri a două sarcini. Am observat striatiile delicate de pe unghiile ei și liniile adânci ale palmelor, și mi-am dorit să le pot citi. Poate că spuneau o poveste cu un alt final. Afișajul verde incandescent al ceasului deșteptător mi-a furat privirea: era ora 22:00, într-o zi de miercuri. Acum ar fi trebuit să ne uităm la *Star Trek*.

Mama fusese o adolescentă slăbuță, cu părul negru, când a fost difuzat pentru prima dată serialul original *Star Trek*. La fel ca multe fete de vârsta ei, îmi imaginez că făcuse o pasiune pentru căpitanul Kirk, interpretat de tânărul, pe atunci, William Shatner. Când continuarea serialului, *The Next Generation*, a început să fie difuzată, pe la sfârșitul anilor 1980, familia noastră a urmărit-o cu religiozitate. Din câte îmi amintesc, ne îngrămădeam toți patru pe canapeaua din imitație de piele maro, cam jupuită, în timp ce cuvintele „Spațiul, ultima frontieră...”, rostite de Patrick Stewart pe tonul baritonal marca Royal Shakespeare Company, răsunau din difuzorul televizorului nostru negru, mare cât un bolovan. Aceste cuvinte anunțau că, pentru următoarea oră, aveam să fim înconjurată de familia mea, că eram toți în siguranță. Personajul meu preferat era consilierul navei, Deanna Troi, și visam că într-o zi

bretonul meu drept, blond-închis, se va transforma în superbele ei bucle de culoarea nopții.

Acel serial a fost cel care mi-a dezvăluit și o nouă percepție asupra timpului. În *Star Trek*, timpul era ceva ce putea fi modificat, modelat și reproiectat. Dacă *Enterprise* exploda, știam că cineva va trebui să se întoarcă în timp ca să o repare. De mii de ori, în imaginația mea, m-am adâncit prin straturile timpului până în momentul în care a apărut cancerul mamei și l-am smuls înainte ca acesta să prindă rădăcini. După difuzarea ultimului episod din *The Next Generation*, mama a început să mă lase să stau cu ea până târziu în nopțile de miercuri și să urmărim împreună *Star Trek: Voyager*. Adorația mea pentru comandanta navei *Voyager*, Kathryn Janeway, a eclipsat cu mult sentimentele pe care le nutrisem față de Deanna Troi. Nava lui Janeway se pierduse într-un punct îndepărtat al galaxiei, lăsându-și echipajul la mii de ani-lumină depărtare de casă. *Voyager* a reprezentat o saga a dorului de casă, iar mie îmi era dor de casă de când mă știam – nu doar de un loc sau de o persoană anume, ci de o lume în care mama mea nu avea să moară. Iar căpitanul Janeway avea părul drept, blond-închis.

Miercuri de miercuri, mama și cu mine am urmărit cum echipajul navei *USS Voyager* rezista în cvadrantul Delta și mai depășea câte un obstacol dintr-o călătorie care se preconiza a dura mai mult de șaptezeci de ani. La început, mama și cu mine ne uitam stând împreună pe canapea. Apoi ne-am uitat stând întinse una lângă alta pe patul ei de spital. Iar la final, când ea nu mai era trează, am urmărit serialul de la căpătâiul ei, ținând-o de mână. Ea avea să rateze ultimul episod cu trei luni.

Și astfel, miercuri, 7 februarie 2001, la ora 22:00, în timp ce spălam trupul mamei mele, îmi doream să pot urmări episodul din *Star Trek*. M-am uitat la chipurile celorlalte femei și mi-am dat seama că nu voi putea niciodată să le explic de ce voiam să deschid televizorul. De ce voiam să mai stau pentru o ultimă oară alături de mama, cu genericul de început al serialului inundându-ne fețele în luminile novelor și ale motoarelor cu viteze superluminice. De ce, mai ales în acel moment, aveam nevoie să știu că unele lucruri rămăseseră neschimbate. De ce tânjeam după o altă înțelegere a timpului. Niciodată nu aș fi putut să le explic

cum călătoriserăm împreună ani la rând, eu, și mama, și căpitanul Janeway, și *Voyager*, o călătorie spre casă despre care știam că ne va lua toată viața.

Peste zece zile am împlinit doisprezece ani.

M-am trezit devreme într-o casă tăcută și, așa cum o făcusem și în cele zece dimineți precedente, m-am întrebat dacă nu cumva a fost doar un vis. Poate că, dacă aș fi deschis ușa și aș fi mers pe holul cu mochetă gri până în camera de alături, aș fi văzut-o întinsă pe pat, cu perfuziile picurând, aparatele zumzând, respirația ei tulburând aerul liniștit ce-i învăluia somnul. În dimineața aceea, ca și în ultimele zece dimineți, am stat în pat până când îndoiala s-a risipit. Era ceva real. Avea să fie ceva real pentru tot restul vieții. Ba chiar și după moartea mea.

Mi-am coborât picioarele goale jos din pat. Purtam una dintre cămășile de noapte pe care mi le făcuse ea. În fiecare vară îmi făcea câte trei: două cu mânecă lungă, una cu mânecă scurtă; două din bumbac, una din finet. În fiecare an le făcea cu o mărime mai mare, aliniind cu grijă buzunarele din față, astfel încât să se încadreze perfect în model. Cea de acum îmi era prea mică, pentru că în ultimii doi ani nu mai văzuse suficient de bine pentru a mai coase cum trebuie și nici nu mai putuse sta pe un scaun, pentru a folosi mașina de cusut. Mă strângea la subraț.

Mama și cu mine eram născute în aceeași zi și, în orice alt an, acum aș fi dat fuga pe hol și m-aș fi strecurat în patul ei. Tata ne-ar fi adus ciocolată caldă sau un buchet de flori și ne-ar fi numit „sărbătoritele” lui. Mama m-ar fi strâns în brațe și mi-ar fi spus, așa cum făcea an de an: „Cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată de ziua mea.” Dar azi am rămas în dormitorul meu, amânând momentul în care aveam să fiu nevoită să deschid ușa și să nu o mai găsesc nicăieri.

Luni în șir rămăsese cufărul de carton pe podeaua dormitorului meu, iar eu încercasem să-l ignor. În decursul acelor luni, cufărul reprezentase un viitor despre care sperasem că nu va veni niciodată. Acum m-am dat jos încetișor din pat și am îngenunchat lângă el. I-am desfăcut

încuietorile pe rând, prelungind momentul. Când am ridicat capacul, primul lucru pe care l-am observat a fost un carnet de schițe, mare, negru, legat cu spirală și cu două pere roșii pe copertă. Respirația mi s-a precipitat când l-am scos și l-am deschis la prima pagină.

Draga mea Gwenny,

Acesta este un registru al scrisorilor și al amintirilor puse aici pentru a marca și a sărbători evenimente importante din viața ta. Ți-am lăsat acest registru pentru cazul în care se întâmplă ceva cu scrisorile și amintirile în sine. Îți dăruiesc de asemenea și stiloul cu care am scris și fie ca el să-ți aducă bucurie.

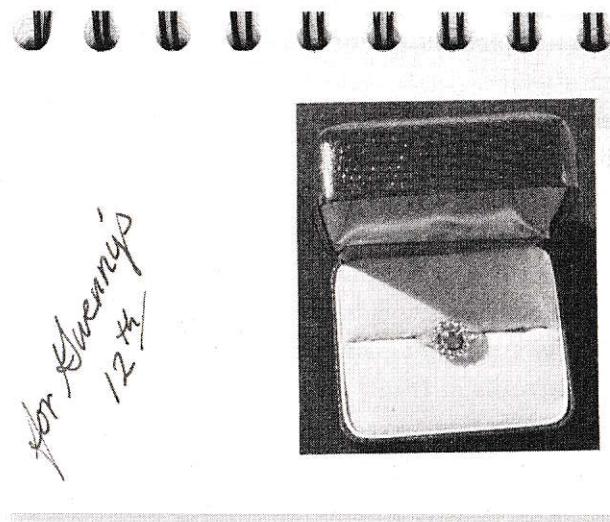
*Cu dragoste,
Mami*

De spirala carnetului era agățat un stilou verde cu auriu, de tipul celor cu rezervor de cerneală. L-am tras afară, simțindu-i greutatea surprinzătoare în palmă. Lacrimile încețoșau cuvintele de pe pagina dinaintea mea. Mama îmi arătase carnetul de schițe cu ani în urmă și, exact ca în cazul cufărului, îl împinsesem și pe el în fundul minții, era un alt instrument pe care nu voiam să învăț cum să-l folosesc. I-am măsurat grosimea între degete și l-am strâns la piept, însetată de cuvintele promise înăuntrul lui.

Sub carnetul de schițe, cufărul era umplut aproape până în buză. Cutii de diferite forme și mărimi se potriveau într-un puzzle tridimensional. Lipită cu bandă adezivă de interiorul capacului bombat, o foaie matematică inventaria întregul conținut al cufărului. Am urmărit cu degetul lista. Zile de naștere, absolviri, căsătorie și copii. În dreptul fiecărui punct al listei, o bifă arăta că există și un cadou aferent.

Am căutat în ultimul strat de pachete până când l-am găsit pe cel pe care scria „A 12-a aniversare a lui Gwenny“. Era o cutiuță de carton cu model de scoici, legată cu o panglică roz, spiralată. Ținând-o în mână, am simțit prima împunsătură de curiozitate să văd ce îmi alesese mama. Am dezlegat panglica și am deschis capacul. Înăuntru, am găsit un inel

de alamă în formă de floare, cu un mic ametist încastrat în centru. Ametistul era piatra noastră norocoasă. Pe spatele felicitării scria: „La mulți ani, draga mea fată! pag. 8“, iar eu am răsfoit paginile de culoare crem ale carnetului de schițe. În partea de sus a paginii 8 era o fotografie a inelului, iar sub ea mama scrisese câteva fraze.

Dragă Gwenny,

Acesta a fost al doilea inel cu piatră norocoasă pe care l-am avut. Când eram mică, îmi doream mult un inel cu piatră norocoasă și am implorat-o pe bunica Liz să-mi cumpere unul. În cele din urmă, a cedat rugămintilor mele și am ales un inel mic și drăguț de la un magazin local de bijuterii. Nu am cuvinte să spun cât de mult mi-a plăcut. Într-o zi, când m-am dus să inot la Terrace Plunge, l-am înfășurat în prosop ca să nu-l pierd. Când am ieșit din bazin, dispăruse. Am fost distrusă. Bunica Liz și cu mine am găsit acest înlocuitor la Cost Plus din San Francisco. Sper să-ți placă și ție.

*xox
Mami*

LIBRIS | We know books

Inelul mi se potrivea pe degetul arătător de la mâna dreaptă. L-am pus și am încercat să-mi imaginez cum și-a pus mama pentru prima dată același inel pe deget. Am încercat să o păstrez în mintea mea așa, o fetiță, vinovată că a pierdut vechiul inel, dar recunoscătoare pentru cel nou. Mai mult de trei decenii separau acel moment de cel de acum. Mă născusem în dimineața în care mama mea împlinise 37 de ani. Acum, ar fi împlinit 49. Am ținut carnetul de schițe deschis în poală și am urmărit semnele lăsate de stiloul ei. Cuvintele ei, scrise pentru a crea o punte peste prăpastia dintre noi, au străpuns spațiul și timpul. Le-am citit iar și iar.

Nu-mi amintesc să-mi fi dat seama că mama era bolnavă. Memoria mea se activează cândva după ziua în care s-a întors de la doctor cu vestea că umflătura de la sân nu era un canal înfundat în urma alăptării mele. Nu-mi amintesc casa vopsită în albastru și alb în care locuiam atunci când s-a întâmplat, doar conturul neclar al unui spalier din lemn care nu era bine șlefuit și tapetul din dormitor, cu rațe în partea de sus. Undeva în acea casă trebuie să fi existat un cățeluș alb cu negru, un pui de câine ciobănesc cu un puternic instinct de păstorit și cu ochi de culori diferite. Însă Tippy îmi apare doar ca o cățelușă adultă, cu dunga albă de pe bot acoperită de noroi, cu gura plină de bucăți de furtun smulse din sistemul de aspersoare al tatei, cu coada în vânt. Cățelușul, ca și diagnosticul, s-a pierdut cu totul în noianul primordial al trecutului. Casa din amintirile mele era o clădire cu două niveluri, de un gri-deschis, care își ascundea fațada după o cortină de glicină violacee. Avea un pridvor generos, cu mobilier alb din răchită și o cutie poștală din alamă lângă ușa din față. La câteva case mai la stânga se afla conacul grandios în care a fost turnat filmul *Pollyanna* în 1960 și în care bunica mea și-a făcut apariția ca figurantă. Când ne-am mutat, bunica Liz încă locuia la distanță de un cvartal și jumătate. Mama mea, ca o broască țestoasă marină, s-a întors în locul în care copilărise pentru a-și întemeia propria familie. Noua noastră casă era mult mai mare decât cea pe care o părăsiserăm, având patru dormitoare, un garaj pentru două

UBRIS | We know books
 mașini și piscină în curte, cumpărată cu banii proveniți dintr-o moștenire a mamei. Ne-am mutat în casă la scurt timp după ce a fost diagnosticată cu cancer, la a treia mea sărbătoare de 4 Iulie.

Mama zugrăvise cele patru dormitoare într-o nuanță de bleuciel. Treceam printr-o fază de prințesă, iar tata mi-a făcut bucuria să agațe un cort din plasă de țânțari deasupra patului meu din pin lăcuit, ceea ce m-a făcut să mă simt exact ca Jasmine de la Disney, dar fără tovarășul ei tigru.

Eu și fratele meu împărțeam o baie și un perete. Camera lui Jamie avea să adăpostească o colecție impunătoare de construcții Lego, pe lângă rafturi cu miniaturi Dungeons & Dragons vopsite în diverse stadii. Eram invidioasă pe lumile lui imaginare. Putea să petreacă ore întregi singur în ele, izolat de anxietatea provocată de starea de sănătate a mamei, care deja se împărțea și se înmulțea în casa noastră. Propriile mele jocuri de fantezie erau povești vagi și haotice de genul „patul meu este o corabie de piraiți” sau „prepararea de poțiuni magice din pământ”. Fratele meu mi-a dat acces provizoriu la multiversul său rarefiat. Nu-l deranja dacă priveam în timp ce el picta sau citea, atâta timp cât nu scoteam o vorbă. Aveam nevoie de atenția lui ca de aer, iar un singur cuvânt sau o singură privire, oferite cu reținere, puteau să mă mențină în viață oră de oră, ca o binecuvântare. Îmi spunea Gwenny, după regina Guinevere din filmul său preferat, *Camelot*; și, chiar dacă în certificatul de naștere eram trecută Genevieve, am rămas cu numele dat de el.

În fața casei, se întindea un bulevard larg, mărginit de magnolii, arțari și ginkgo biloba. Un capăt dădea în șoseaua principală care ducea către centrul orașului Santa Rosa, iar celălalt, spre cimitirul local. De fiecare 4 Iulie, pe timpul întregii lor șederi acolo, părinții mei au organizat o petrecere de cartier chiar pe peluza din față. Tatăl meu, englez expatriat, iubea Ziua Independenței americane, dar a insistat să arboreze un steag Union Jack alături de cel american.

La vremea aceea era încă legal să-ți lansezi propriile artificii și, de-a lungul întregii străzi, multe familii ieșeau în drum, fiecare cu explozia ei de lumină. În aer plutea un miros înțepător și puternic, ca de măciulie de băț de chibrit. Unchiul Jonathan (cărui i se spunea Unchiul Q)

era cel mai tânăr dintre cei trei frați ai mamei. Întotdeauna sosea când afară încă era lumină, cărând sacoșele cu materialele pirotehnice fabricate cu mâna lui acasă. El însuși subțirel ca un băț de chibrit, păstra tuburile de la artificiiile din anul precedent și le reumplea cu explozibili de la Piccolo Petes, astfel încât acestea să explodeze ca un foc de artilerie exact atunci când te așteptai mai puțin. Întotdeauna avusese o slăbiciune pentru materialele inflamabile. În adolescență, se zvonea că ar fi aruncat în aer cutiile poștale chiar pe strada respectivă, folosind bombițe cu fitil, confecționate din hârtie și praf de pușcă.

Mi-o imaginez pe cățelușa noastră Tippy, speriată de focurile de artificii, stând neobișnuit de nemișcată – o dungă alb-negru întinsă pe pământ. La apusul soarelui, Jamie și verișorii mei mai mari aveau voie să-și aprindă propriile bețe de artificii. Alergau, și se roteau, și își scriau numele, desenând schițe luminoase efemere în întunericul care se adâncea. Bunica Liz, după ce străbătea pe jos cele două sute de pași de la casa ei până la noi, stătea cu spatele drept pe un scaun pliant, cu picioarele învelite într-o păturică în carouri și cu o pereche de ochelari supradiimensionați (ea îi numea „ocheane”) care își înfingeau brațele curbate în părul ei scurt, cu fire argintii. Sora mamei mele, Antoinette, stătea și ea pe un scaun lângă bunica.

Tata, în pantaloni scurți kaki și șosete lungi, albe, aprindea grătarul – un turn de ziare fumegând care se prăbușea peste cărbuni, multe copane de pui alinate, așteptându-și rândul să fie fripte. Mama pregătea furtunul în cazul în care fie grătarul, fie artificiiile-Frankenstein ar fi scăpat de sub control. Era vigilentă, încordată ca Tippy, lăsându-ne pe noi, ceilalți, să ne distrăm, în timp ce ea era pregătită, întotdeauna, pentru dezastru.

Primii pași în tratamentul mamei au fost o mastectomie simplă, constând în îndepărtarea întregului sân drept odată cu tumoarea și o reconstrucție pentru a umple spațiul gol lăsat în urmă. O cicatrice lungă și roz i-a înlocuit mamelonul, ca o gură cu buzele aspirate înăuntru, sigilând, speram noi, amenințarea din interior. La început, părinții mei îmi spuneau doar că era bolnavă. Mai târziu, mi-au explicat că, deși chirurgii lucraseră cu scrupulozitate, vârsta ei (doar 40 de ani) și agresivitatea cancerului presupuneau o revenire probabilă a bolii. Medicii i-au recomandat radioterapie, apoi chimioterapie.

Săptămâni la rând după ce mama s-a întors de la spital, am refuzat să plec de lângă ea. Am urmat-o dintr-o cameră în alta, chiar și în baie, temându-mă că putea dispărea cât aș fi clipit. În timpul acelor săptămâni, am privit cum tăblia ovală a mesei noastre din bucătărie dispărea sub mormane de hârtii. În fiecare zi stătea ore întregi și sublinia cu markerul articole din reviste sau răsfoia teancuri de pagini tipărite.

„Ce aveam de gând să fac pentru a lupta împotriva cancerului a fost una dintre cele mai dificile decizii din viața mea“, spunea ea câțiva ani mai târziu, uitându-se în obiectivul unei camere de filmat în timp ce înregistra un mesaj video pentru mine și fratele meu. „Am petrecut șase săptămâni citind, cercetând, vorbind și rugându-mă. Am ales să mă operez, dar nu și să urmez tratamentele convenționale care-mi fuseseră recomandate. Aveam presimțirea că nu voi putea rezista la toxicitatea

tratamentului, că mă voi îmbolnăvi și mai tare și că nu voi supraviețui. Nu știu dacă era adevărat sau nu, însă asta îmi spunea intuiția mea că este adevărat.“ În schimb, a apelat la un program privat de tratament alternativ, cunoscut sub numele de Protocolul Gonzalez.

Doctorul Gonzalez i-a spus mamei mele că era posibilă vindecarea, dar numai dacă nu era supusă niciunui fel de investigație clinică externă: fără teste, fără scanări. Orice alt doctor la care ar fi mers la consultație ar fi trebuit să lucreze în parametrii stabiliți de el. Pe durata tratamentului său, mama a urmat o dietă vegetariană strictă, a luat până la o sută de pastile în fiecare zi și și-a făcut de două ori pe zi clisme cu cafea. De asemenea, și-a cumpărat un storcător de fructe General Electric Champion, o chestie uriașă din plastic bej și metal smălțuit, care ocupa un întreg blat de bucătărie. Dădea zilnic o pungă întregă de morcovi prin Champion și bea pahare întregi de suc portocaliu înspumat.

— Este anticancerigen.

Am întrebat-o ce înseamnă asta.

— Previne cancerul, mi-a răspuns ea. Iar carotenul te ajută și să vezi mai bine pe întuneric.

Am încercat câteva înghițituri din bulionul portocaliu. Mi s-a părut că are gust de scoarță de copac. Mai târziu, am ieșit afară pentru a-mi testa vederea nocturnă, dar n-am observat nimic diferit. Am bănuit că era doar o altă șmecherie de-a adulților pentru a promova legumele.

Mama a băut suc de morcovi până când mâinile și fața i s-au colorat în portocaliu. În anul următor, la grădiniță, când am făcut desene cu familiile noastre, toți ceilalți copii albi foloseau creionul portocaliu pentru a colora pielea.

— Dar pielea mamei chiar este portocalie, le spuneam eu. Așa este în realitate.

Erau anii 1990, iar părinții mei credeau cu adevărat în homeopatie și în remediile naturiste. Dețineau și gestionau o fabricuță de băuturi, un pionier timpuriu în îmbogățirea cu nutrienți a produselor alimentare. Se numea Mrs. Wiggles Rocket Juice, iar sloganul afacerii era „Nutriție pentru misiunea ta“. Jamie și cu mine, împreună cu fiicele unchiului Q,

Jessie și Tori, bântuiau imensa hală în care sucuri precum Gingko Think și Spirulina Smoothie erau preparate, îmbuteliate, etichetate și ambalate. Toți patru ne întreceam ca să vedem cine poate rezista cel mai mult timp în camera frigorifică, clănțănind din dinți, cu degetele învinețindu-se încet-încet pe la vârfuri. Era acolo o încăpere nemaipomenită, plină de cutii grele din carton, stivuite în munți enormi, pe care îi escaladam până în vârf sau îi rearanjam în complexe fortărețe. Aerul din fabricuța de sucuri mirosea ca o pădure tropicală: umed, și dulceag, și plin de viață. În biroul tatei, pe perete, era atârnat un panou imens, cu etichetele tuturor băuturilor Rocket Juice pe care le produsese vreodată. Fiecare etichetă avea o mică rachetă ascunsă undeva în desen, iar eu mă uitam la ele până când reușeam să gădesc toate rachetele.

Acasă, în bucătăria noastră, totul era organic. Nu ne făceam cumpărăturile la Safeway, ca familiile prietenilor mei. Jamie și cu mine o urmam pe mama pe culoarele înguste din Community Market – magazinul local independent, specializat în produse sănătoase – care vindea articole precum linte la vrac și unde mirosea a lumânări din ceară de albine și a pudră de vitamine. Pentru tratarea unor afecțiuni ușoare, mergeam la medici homeopați pentru flacoane de sticlă maro cu arsenic și opiu, diluate și comprimate în minuscule pilule de zahăr alb pe care le dizolvam sub limbă. Nimeni din casa noastră nu bea, nu fuma și nu mânca alimente procesate. Făceam exerciții fizice. Foloseam ața dentară. Eram o familie bună de pus pe un afiș pentru promovarea unei vieți sănătoase; doar că unul dintre noi era bolnav.

Dacă închid ochii, încă o văd pe mama stând la masa din bucătărie, cu ochii plecați, cu o cană cu ceai de lemongrass aburind lângă ea. Se sprijină în față pe brațele pline de pistrii cafenii, răsfoind rezultatele unor studii clinice, decupând articole din reviste. Mai mult decât orice pe lume, îmi doresc să o cuprind în brațe pe femeia de la masă și să-i șoptesc la ureche ceea ce știu despre viitor: că doctorul Gonzalez nu are răspunsurile pe care le caută ea. Că, în ciuda inteligenței, a eforturilor și a intuiției sale, își pune încrederea în persoana care nu trebuie.

Când aveam patru ani, am primit un peruş pe nume Davey, galben cu verde și cu mici pete albastre pe obraji. Avea o colivie albă, boltită, cu un os de sepie ca supliment de calciu și un clopoțel care atârna de un fir de lână. Avea și o oglindă, dar a trebuit să o scoatem în momentul în care a început să își provoace reflexia la o competiție de bățut din aripi care zguduia tot blatul de bucătărie. Penele de zbor îi erau tăiate până aproape de pielea aripilor, astfel încât puteam lăsa întredeschisă ușița albă a coliviei, iar el putea zburătăci prin casă, aterizând pe degetele, umerii și capetele noastre.

Davey comunica prin chirăit, ciripit și înclinări ale capului. Am învățat să le imit perfect pentru a-i putea repeta tot ceea ce îmi spunea. El vorbea și eu repetam, iar și iar, iar și iar – el mă instruia pe mine, în loc să fie invers. Nu am știut niciodată ce ne spuneam, dar eram sigură că era ceva secret și minunat. Îmi lua ușor degetul în cioc și își dădea capul pe spate pentru a se uita la mine cu niște ochi care aveau mărimea și nuanța semințelor de susan negru. Câteodată se întâmpla ca Jamie să ne întrerupă conversațiile pentru a ne spune vesel: „Cip-cirip, enervantul mic!” și apoi se îndepărta din nou.

La prânz, când ambele limbi arătau spre anghinarea din vârful ceasului nostru de bucătărie (care avea pe margine legume în loc de cifre), eu dădeam buzna pe ușă venind de la grădiniță, iar Davey mă saluta cu un cântecel. Ciripitul lui îmi semnala că am supraviețuit unei alte